

Manden, der lå død på den nydeligt redte seng, havde først taget jakke og slips af og hængt begge dele over stolen ved siden af døren. Han havde snøret skoene op og taget dem af, sat dem ind under stolen og stukket fødderne i et par sorte skindtøfler. Han havde røget tre filtercigaretter og slukket dem i askebægeret på natbordet. Så havde han lagt sig på ryggen og skudt sig gennem munden.

Det så ikke helt nydeligt ud.

Hans nærmeste nabo var en førtidspensioneret kaptajn i hæren, som under en elgjagt året før var blevet ramt i hofte af et vådeskud. Efter ulykken led han af søvnløshed og sad ofte oppe om natten og lagde kabale. Han var netop ved at få en til at gå op, da han hørte skuddet på den anden side af væggen. Han ringede straks til politiet.

Klokken var tyve minutter i fire om morgenen den 7. marts, da to patruljebetjente slog palerne af døren og trængte ind i lejligheden, hvor manden på sengen havde været død i toogtrediven minutter. Det tog dem ikke lang tid at konstatere, at manden med en til vished grænsende sandsynlighed havde begået selvmord. Inden de vendte tilbage til bilen for at rapportere dødsfaldet over radioen, så de sig om i lejligheden, hvilket de egentlig ikke burde have gjort. Ud over soveværelset bestod lejligheden af dagligstue, køkken, entre, badeværelse og garderobe. De fandt ingen meddelelser eller afskedsbreve. Det eneste skriftlige, der lå synligt fremme, var to ord på blokken ved siden af telefonen i dagligstuen. De to ord dannede et navn. Et navn som begge betjente kendte udmærket.

Martin Beck.

Dagens navn var Ottilia.

Lige efter elleve om formiddagen forlod Martin Beck politistationen og gik hen og stillede sig op i køen ved systembolaget på Karusellplan. Han købte en hel flaske Nutty Solera. På vejen til tunnelbanen købte han også et dusin røde tulipaner og en dåse engelske ostekiks. Et af de seks døbenavne, hans mor var blevet velsignet med, var Ottilia, og han havde tænkt at tage ud og gratulere hende på navnedagen.

Alderdomshjemmet var stort og meget gammelt. Alt for gammelt og umoderne, syntes i hvert fald de, der arbejdede der. Martin Becks mor var flyttet derud for et år siden, ikke fordi hun ikke evnede at klare sig selv, hun var stadig en frisk og relativt kry otteoghalvfjerdsårig, men fordi hun ikke ville ligge sit eneste barn til last. Derfor havde hun i god tid sikret sig en plads på hjemmet, og da et godt værelse blev ledigt, det vil sige, da den foregående beboer døde, skaffede hun sig af med størstedelen af sine ejendele og flyttede derud. Efter faderens død for nitten år siden havde Martin Beck været hendes eneste støtte, og han fik indimellem dårlig samvittighed over, at han ikke selv tog sig af hende. Inderst inde var han taknemmelig for, at hun havde taget sagen i egen hånd uden så meget som at spørge ham til råds.

Han passerede en af de små, triste opholdstuer, hvor han aldrig havde set nogen opholde sig, gik ned ad den halvmørke korridor og bankede på moderens dør. Hun så forbavset op, da han kom ind; hun var temmelig tunghør og havde ikke hørt hans diskrete banken. Så lyste hun op, lagde bogen fra sig og begyndte at rejse sig. Martin Beck gik hurtigt hen til hende, kyssede hende på kinden og pressede hende blidt ned i stolen igen.

“Nu skal du ikke begynde at fare omkring for min skyld,” sagde han.

Han lagde blomsterne på hendes knæ og stillede flasken og kiksdåsen på bordet.

“Til lykke, mor.”

Hun vikled papiret af blomsterne og sagde:

“Ih, sikke nogle fine blomster. Og kager. Og vin, eller hvad er det? Sherry, ja. Ih, du store.”

Hun rejste sig og gik trods Martin Becks protester hen til et

skab og tog en sølvvase frem. Som hun fyldte med vand henne ved vasken.

“Så gammel og aflægs er jeg altså heller ikke, at jeg ikke kan stå på benene,” sagde hun. “Sæt du dig selv ned. Skal vi drikke sherry eller kaffe?”

Han hængte hat og frakke op og satte sig.

“Hvad vil du helst selv?” sagde han.

“Så laver jeg kaffe,” sagde hun. “Så kan jeg gemme sherryen og byde de gamle tanter på et glas og prale af, at jeg har sådan en flink søn. Man skal værne om de små glæder, man har.”

Martin Beck sad i tavshed og så på hende, mens hun tændte for den elektriske varmeplade og målte vand og kaffe op. Hun var lille og spinkel, og det forekom ham, at hun blev mindre og mindre for hver gang, han så hende.

“Keder du dig her, mor?”

“Mig? Jeg keder mig aldrig.”

Svaret kom så hurtigt og flydende, at han havde svært ved at tro hende. Hun satte kaffekanden på varmepladen og vasen med blomsterne på bordet, inden hun satte sig.

“Du skal ikke være bekymret for mig,” sagde hun. “Jeg har masser at lave. Jeg læser og snakker med de andre gamle damer og strikker. Indimellem kører jeg ind til byen og kigger, men der ser jo forfærdeligt ud, sådan som de river alt ned. Har du set, at huset, hvor far havde forretning, er blevet revet ned?”

Martin Beck nikkede. Hans far havde haft en lille vognmandsforretning i Klara, og der hvor den engang lå, skød nu et forretningskompleks af beton og glas op. Han så på fotografiet af faderen, der stod på kommoden ved sengen. Billedet var taget i midten af tyverne, da han selv kun var et par år gammel, og faderen endnu var en ung mand med et fast blik, skinnende sort hår med skilning og trodsig hage. Man påstod, at Martin Beck lignede sin far. Selv havde han aldrig kunnet se nogen større lighed, og hvis den endelig fandtes, så indskrænkede den sig til udseendet. Han huskede faderen som en ligefrem og sorgløs mand, der var vellidt og havde let til latter og skæmt. Sig selv ville han nærmest karakterisere som genert og temmelig kedelig. På den tid, hvor billedet blev taget, havde hans far været

bygningsarbejder, men nogle år efter kom depressionen, og faderen gik arbejdsløs i et par år. Hans mor var egentlig aldrig kommet over de års fattigdom og ængstelse, tænke Martin Beck. Selv om de senere havde fået det udmærket, holdt hun aldrig helt op med at bekymre sig om penge. Hun kunne stadig ikke anskaffe sig noget nyt, medmindre det var absolut nødvendigt, og både hendes tøj og de møbler, hun havde taget med fra sit gamle hjem, bar præg af årene.

Martin Beck forsøgte fra tid til anden at give hende penge, og han tilbød med jævne mellemrum at betale hendes ophold på hjemmet, men hun var stolt og stædig og ville klare sig selv.

Da kaffen kogte op, hentede han kanden og lod sin mor skænke op. Hun havde altid været forhippet på at opvarte sin søn, og da han var dreng, havde hun aldrig ladet ham hjælpe til med opvasken eller rede sin egen seng. Han havde først indset, hvor misforstået hendes omsorg havde været, da han flyttede hjemmefra og opdagede, hvor hjælpeløs han var, når det gjaldt den mest almindelige husholdning.

Martin Beck så fornøjet på sin mor, da hun stoppede en sukkerknald i munden, inden hun drak en slurk af sin kaffe. Det havde han aldrig set før. Hun fangede hans blik og sagde:

“Den slags kan man tillade sig, når man bliver gammel.”

Hun satte koppen fra sig og lænede sig tilbage med de magre, brunplettede hænder løst foldet i skødet.

“Nå,” sagde hun. “Lad mig så høre, hvordan mine børnebørn har det.”

Martin Beck gjorde sig efterhånden stor umage for at udtale sig positivt, når han fortalte sin mor om sine børn, eftersom hun mente, at hendes børnebørn var klogere, dygtigere og smukkere end alle andre. Hun klagede ofte over, at han ikke værdsatte dem efter fortjeneste, og havde endog beskyldt ham for at være en uforstående og dårlig far. Selv mente han, at han så temmelig nøgternt på børnene, og han mente, de var, som børn er flest. Han havde bedst kontakt med den sekstenårige Ingrid, der var opvakt og intelligent og havde det let både i skolen og blandt kammerater. Rolf fyldte snart tretten og var mere problematisk. Han var lad og indesluttet, helt uinteressert i skolen, og syntes

for øvrigt ikke at have nogen interesser eller talenter. Martin Beck var bekymret over sønnens sløvhed, men håbede, det var noget, der hørte alderen til, og at knægten efterhånden ville vågne op af sin døs. Da han lige i øjeblikket ikke kunne komme på noget positivt at sige om Rolf, og da moderen ikke ville tro ham, hvis han sagde det, som det var, så undgik han emnet. Da han fortalte om Ingrid's nyeste fremskridt i skolen, sagde hans mor pludselig: "Rolf har vel ikke tænkt sig at gå ind i politiet, når han er færdig med skolen?"

"Det tror jeg ikke. For øvrigt er han jo knap tretten. Det er lidt for tidligt at begynde at bekymre sig om den slags."

"For hvis han vil det, så må du sætte en stopper for det," sagde hun. "Jeg har aldrig forstået, hvorfor du med djævelens vold og magt ville være politimand. Lige nu for tiden må det oven i købet være meget værre, end da du begyndte. Hvorfor blev du egentlig politimand, Martin?"

Martin Beck stirrede forbløffet på hende. Ganske vist havde hun været imod hans valg af profession dengang, for fireogtyve år siden, men det forbavsede ham, at hun tog emnet op nu. Han var blevet kommissær i rigsmordkommissionen for mindre end et år siden og havde helt andre arbejdsbetingelser, end da han var ung betjent.

Han bøjede sig frem og klappede hende på knæet.

"Jeg har det jo fint, mor," sagde han. "Nu for tiden sidder jeg mest bag et skrivebord. Men naturligvis har jeg ofte spurgt mig selv om det samme."

Det var sandt. Han havde ofte spurgt sig selv, hvorfor han blev politimand.

Han kunne naturligvis svare, at det dengang under krigen var en god måde at slippe for militærtjeneste. Efter to års udsættelse på grund af svage lunger var han blevet erklæret helt rask og klar til at træde ind i hæren, hvilket havde været en ganske væsentlig årsag. I 1944 tolererede man ikke militærnægtere. Mange af de, der på samme måde som han havde klaret frisag fra militærtjenesten, havde senere skiftet job, men selv var han altså med årene steget i graderne til kommissær. Det burde betyde, at han var en god politimand, men han var ikke sikker. Der var masser

af beviser på, at høje stillinger inden for etaten ikke blev besat af gode politimænd. Han var ikke engang sikker på, at han ønskede at være en god politimand, hvis det betød en pligtro person, der aldrig afveg en millimeter fra reglementet. Han huskede noget, som Lennart Kollberg havde sagt for ikke så længe siden: "Gode strissere er der nok af. Snotdumme fyre der er gode politimænd. Stivnakkede, indskrænkede, voldelige, storsnudedede, selvglade typer, der alle sammen er gode strissere. Det ville være bedre, hvis der var flere gode mænd, der var strissere."

Hans mor gik med ham ud i parken, hvor de spadserede rundt en tid. Snesjappet gjorde det svært at gå, og den isnende vind ruskede godt op i de høje træers nøgne grene. Da de havde gået rundt en ti minutters tid, fulgte han hende hen til trappen og kyssede hende på kinden. Da han var kommet lidt væk, vendte han sig om og så hende stå og vinke uden for porten. Lille og sammensunken og grå.

Han tog tunnelbanen tilbage til politistationen på Västberga Allé.

På vej op til sit kontor bankede han på Kollbergs dør. Kollberg var kriminalassistent af første grad og desuden Martin Becks nærmeste medarbejder og bedste ven. Kontoret var tomt. Han kastede et blik på sit armbåndsur. Klokkeren var halv to. Det var torsdag. Det krævede ikke det store tænkearbejde at regne ud, hvor Kollberg befandt sig. Martin Beck overvejede oven i købet et kort øjeblik at gå ned og gøre ham selskab ved ærtesuppen, men så tænkte han på sin mave og afstod. Den var allerede i oprør efter de alt for mange kopper kaffe, som hans mor havde nødet i ham.

På sit skriveunderlag fandt han en kortfattet meddelelse om manden, der havde taget sit eget liv samme dags morgen.

Han hed Ernst Sigurd Karlsson og var seksogfyrre år gammel. Han var ugift, og hans nærmeste slægtning var en ældre moster i Borås. Siden i mandags havde han været fraværende fra sit arbejde i et forsikringsselskab. Influenza. Ifølge kollegerne var han lidt af en enspænder. Og så vidt de vidste, havde han ingen nære venner. Naboerne sagde, han var en rolig og stilfærdig mand, der kom og gik på faste tider og sjældent fik besøg. Prøver

på hans håndskrift viste, at det ganske rigtigt var ham, der havde skrevet Martin Becks navn på telefonblokken. At han havde begået selvmord var indlysende.

Mere var der ikke at sige om den sag. Ernst Sigurd Karlsson havde taget livet af sig, og da selvmord ikke er en forbrydelse i Sverige, kunne politiet ikke gøre meget mere. Alle spørgsmål var besvaret. Bortset fra et. Den, der havde skrevet rapportresumeeet, havde da også formuleret dette spørgsmål: Havde kommissær Beck haft nogen forbindelse med den pågældende mand, og kunne han muligvis tilføje noget?

Det kunne Martin Beck ikke.

Han havde aldrig hørt tale om Ernst Sigurd Karlsson.

Da Gunvald Larsson forlod sit kontor på politistationen i Kungsholmsgatan, var klokken halv elleve om aftenen, og han havde ingen som helst planer om at være helt. For så vidt det da ikke var en bedrift at køre hjem til Bollmora, gå i bad, tage pyjamas på og gå i seng. Gunvald Larsson tænkte med velbehag på sin pyjamas. Den var ny, købt samme dag, og de fleste af hans kolleger havde næppe troet deres egne øren, hvis de havde fået at vide, hvad den kostede. På vejen havde han et mindre tjenstligt ærinde, som højst kunne forsinke ham fem minutter. Da han havde tænkt på sin pyjamas, tog han sin bulgarske fåreskindsfrakke på, slukkede lyset, smækkede døren og gik. Der var som sædvanlig vrøvl med den skrøbelige elevator, der førte op til drabsafdelingens lokaler, og han måtte stampe et par gange i gulvet, før det behagede den at sætte sig i bevægelse. Gunvald Larsson var en stor mand, der målte en tooghalvfems i strømpe sokker og vejede over hundred kilo, så det kunne mærkes, når han stampe.

Udenfor var det koldt og blæsende med byger af tør, hvirvlende fygesne, men han havde kun nogle få skridt over til bilen og behøvede ikke bekymre sig om vejret.

Gunvald Larsson kørte over Västerbron og kastede et ligegyldigt blik til venstre. Så Stadshuset med de gule lys på tårnspirets tre gyldne kroner og tusindvis af andre lys, han ikke kunne identificere. Fra broen fortsatte han lige frem til Hornsplan, drejede til venstre ad Hornsgatan og så til højre ved tunnelbanestationen Zinkensdamm. Han kørte sydpå ad Ringvägen, men allerede efter fem hundred meter bremsede han og holdt ind til siden.

Der er så godt som ingen bebyggelse her, selv om man stadig befinder sig i det centrale Stockholm. Vest for gaden breder sig en højtliggende park, Tantolunden, og mod øst ligger en klip-

peknold, en parkeringsplads og en benzintank. Mellem klippen og tanken udmunder en sidegade. Den hedder Sköldgatan og er egentlig slet ikke en gade, men snarere en bid landevej, der af en eller anden ubegribelig årsag er blevet tilovers, efter at byplanlæggerne i deres tåbelige iver har hærget denne bydel og de fleste andre, berøvet dem deres oprindelige værdighed og udglattet deres særpræg.

En bugtet stump vej, ikke engang tre hundred meter lang, der forbinder Ringvägen med Rosenlundsgatan, og som stort set kun benyttes af taxichauffører og en tilfældig vildfaren politibil. Om sommeren er den lidt af en oase med sine frodige, grønne grøftekanter, og trods den tunge trafik på Ringvägen og togene, der dundrer frem ad hovedsporet kun halvtreds meter væk, plejer den ældre generation af samfundets stedbørn i nogenlunde fred og ro at kunne hygge sig med vinflasker, pølser og fedtede kortspil i buskadset. Om vinteren er der ingen, der frivilligt opholder sig på stedet.

Netop denne aften, den 7. marts 1968, stod der imidlertid en mand og frøs mellem de nøgne buske på sydsiden af vejen. Hans opmærksomhed var dels ikke, hvad den burde være, og dels rettet mod det eneste beboede hus i gaden, et gammelt træhus i to etager. For lidt siden havde det elektriske lys været tændt i to af vinduerne på første sal, og man havde kunnet høre lyden af musik, skrålen og enkelte latterbrøl, men nu var alt lys slukket, og man hørte kun vinden og brusset fra trafikken langt borte. Manden i buskene stod der ikke af egen fri vilje. Han var politimand og hed Zachrisson og ønskede inderligt, at han havde befundet sig et andet sted.

Gunvald Larsson steg ud af bilen, slog frakkekraven op og trak pelshuen ned over ørerne. Så krydsede han den brede gade med lange skridt, passerede benzintanken og fortsatte videre gennem snesjappet. Vejvæsenet anså det åbenbart ikke for umagen værd at ofre vejsalt på denne ligegyldige stump vej. Huset lå cirka femoghalvfjerds meter længere væk, lidt højere end vejen og i en spids vinkel på den. Han standsede lige foran det, så sig om og sagde halvhøjt:

“Zachrisson?”

Manden i buskene skutede sig og kom hen til ham.

“Dårlige nyheder,” sagde Gunvald Larsson. “Du bliver nødt til at blive stående to timer mere. Isaksson er blevet syg.”

“Fandens,” sagde Zachrisson.

Gunvald Larsson tog et overblik over situationen. Så skar han en misfornøjet grimasse og sagde:

“Det er bedre at stille sig op på klippeknolden.”

“Ja, hvis man vil fryse røven i laser,” sagde Zachrisson misantropisk.

“Hvis man vil have et ordentligt overblik. Er der sket noget?”

Den anden rystede på hovedet.

“Ikke en skid,” sagde han. “De havde lidt fest deroppe for noget siden. Nu virker det, som om de ligger og sover den ud.”

“Og Malm?”

“Ham også. Det er tre timer siden, han slukkede lyset.”

“Har han været alene hele aftenen?”

“Ja, det ser sådan ud.”

“Ser ud? Er der nogen, der har forladt huset?”

“Jeg har ikke set nogen.”

“Hvad har du så set?”

“Der er gået tre personer ind, siden jeg kom. En fyr og to piger. De kom i taxi. Jeg tror, de var med til den der fest.”

“Tror?” sagde Gunvald Larsson spørgende.

“Ja, hvad fanden skal man tro. Man har jo ikke ...”

Manden hakkede tænder, så han havde svært ved at tale. Gunvald Larsson mønstrede ham krtisk og sagde:

“Hvad har man ikke?”

“Røntgenblik,” sagde Zachrisson forknyt.

Gunvald Larsson havde det med at være rigoristisk og havde meget lidt forståelse for menneskelige svagheder. Som overordnet var han alt andet end populær, og mange var bange for ham. Hvis Zachrisson havde kendt ham lidt bedre, ville han aldrig have turdet optræde, som han gjorde, nemlig naturligt, men end ikke Gunvald Larsson kunne helt undgå at se, at manden var udkørt og forfrossen, og at hans kondition og iagttagelsesevne næppe ville blive bedre de nærmeste timer. Han forstod, hvad

der burde gøres, men havde af den grund ikke tænkt sig at lade fem være lige. Han gryntede ærgerligt og sagde:

“Fryser du?”

Zachrisson lo hult og forsøgte at pille istapperne af øjenbrynene.

“Fryser,” sagde han med mat ironi. “Jeg har det som i en bageovn.”

“Du er her ikke for at være morsom,” sagde Gunvald Larsson. “Du er her for at passe dit job.”

“Ja, undskyld, men ...”

“Og med til jobbet hører blandt andet at være varmt og fornuftigt påklædt, og at man rører sig lidt en gang imellem. Ellers ender det med, man står som en skide snemand, når der endelig sker noget. Og så bliver det måske ikke helt så morsomt ... bagefter.”

Zachrisson begyndte at ane uråd. Han skuttede sig forlegent og sagde undskyldende:

“Jo, javist, det er okay, men ...”

“Det er aldeles ikke okay,” sagde Gunvald Larsson arrigt. “Det er tilfældigvis mig, der har ansvaret for den her opgave, og jeg vil helst ikke have den spoleret af en klodrian fra ordenspolitiet.”

Zachrisson var kun treogtyve år gammel og almindelig politibetjent. Lige nu var han patruljebetjent i andet distrikt. Gunvald Larsson var tyve år ældre og kriminalassistent af første grad i Stockholmspolitiets drabsafdeling. Da Zachrisson åbnede munden for at svare, hævdede Gunvald Larsson sin store højrehånd og sagde muggent:

“Ikke mere vrøvl, tak. Smut op til stationen i Rosenlundsgatan og drik dig en kop kaffe eller noget. Om præcis en halv time er du her tilbage, optøet og frisk, så du må hellere se at få fart på.”

Zachrisson gik. Gunvald Larsson så på sit armbåndsur, sukede og sagde for sig selv:

“Grønskolling.”

Så vendte han sig tvært, gik gennem buskadset og begyndte at klatre op ad den høje klippeknold. Han mumlede bandende

for sig selv, når de tykke gummisåler på hans italienske vintersko ikke stod ordentligt fast på den isdækkede stengrund.

Zachrisson havde for så vidt haft ret i, at klippetoppen ikke gav nogen som helst beskyttelse mod den ubarmhjertigt bidende nordenvind, og selv havde han haft ret i, at dette var det bedste udsigtspunkt. Huset lå ret forude og lidt under ham. Intet af det, der foregik i bygningen eller dens umiddelbare nærhed, kunne undgå hans blik. Vinduesruderne var helt eller delvis dækket af isblomster, og der var ikke lys bag nogen af dem. Det eneste livstegn var skorstensrøgen, som lige netop nåede at blive farvet hvid af kulden, inden den blev flænget af blæsten og strøget af sted som store vattotter mod den mørke, stjerneløse himmel.

Manden på klippetoppen flyttede automatisk fødderne frem og tilbage og bøjede fingrene og rettede dem ud igen i de skindforede handsker. Inden Gunvald Larsson blev politimand, havde han været sømand, først i flåden, siden på fragtbåde på Nordatlanten, og mangan en vintervagt på åben bro havde lært ham kunsten at holde sig varm. Desuden var han ekspert i denne slags opgaver, selv om han nu om stunder som regel plejede at nøjes med at organisere dem. Da han havde stået oppe på klippen en stund, opfattede han et svagt, flakkende lysglimt bag ruden længst til højre i øverste etage, som om nogen havde strøget en tændstik. Som for at tænde en cigaret eller se på uret for eksempel. Han kastede selv et rutinemæssigt blik på sit armbåndsur. Det viste fire minutter over elleve. Der var gået seksten minutter, siden Zachrisson havde forladt sin post. På dette tidspunkt sad han velsagtens i kaffestuen på Maria Politistation og bællede kaffe i sig, mens han beklagede sig til de uniformerede betjente, der havde frivagt. En kortvarig fornøjelse, for om senest syv minutter måtte manden være på vej tilbage igen. Hvis han da ikke ville risikere århundredets største skideballe, tænkte Gunvald Larsson bistert.

Så funderede han nogle minutter over, hvor mange mennesker der mon kunne tænkes at befinde sig i huset for øjeblikket. Der var fire lejligheder i det gamle træhus, to i stueetagen og to på første sal. Øverst til venstre boede en ugift kvinde i trediverne med tre børn, der havde hver sin far. Det var stort set, hvad han

vidste om denne dame, og det var tilstrækkeligt. Nedenunder til venstre i stueetagen boede et ældre ægtepar. De var i halvfjerds-erne og havde boet der næsten et halvt århundrede. Til gengæld skiftede de andre lejligheder ofte beboere. Manden drak og var trods sin ærværdige alder stamkunde i arresten på Maria Politistation. Til højre på øverste etage boede en mand, der også var velkendt, men af mere kriminelle grunde end kroniske lørdagsbrandarter. Han var syvogtyve år og havde allerede nået at blive idømt seks forskellige fængselsstraffe af varierende længde. Synderegistret spændte lige fra spirituskørsel og selvtægt til indbrud og mishandling. Han hed Roth, og det var ham, der havde holdt fest sammen med to kvindelige og en mandlig kumpan. Nu havde de slukket grammofonen og lyset, enten for at sove eller også for at fortsætte festlighederne på anden vis. Og det var i hans lejlighed, en eller anden havde strøget en tændstik.

Under denne lejlighed, i stuen til højre, boede den person, som Gunvald Larsson netop havde travlt med at overvåge. Han vidste, hvad denne person hed, og hvordan han så ud. Derimod havde han mærkeligt nok ingen anelse om, hvorfor vedkommende skulle overvåges.

Det forholdt sig faktisk således: Gunvald Larsson var det, man i aviserne i mere eksalterede øjeblikke kaldte mordekspert. Og da der netop for tiden ikke var nogen specielle mordere at jage, var han blevet udlånt til en anden afdeling for ud over sin almindelige tjeneste at stå for denne overvågningsopgave. Han havde fået tildelt et sammenskrabet hold på fire mand og fået en enkelt forholdsregel: Sørg for, at vedkommende ikke forsvinder eller kommer ud for noget, og læg mærke til, hvem han træffer.

Han havde ikke gjort sig den ulejlighed at spørge, hvad sagen drejede sig om. Sikker narkotika. Alting syntes at dreje sig om narkotika for tiden.

Nu havde overvågningen stået på i to uger, og det eneste, vedkommende var kommet ud for, var en luder og to halve flasker snaps.

Gunvald Larsson kiggede på uret. Ni minutter over elleve. Otte minutter tilbage.

Han gabte og løftede armene for at slå kuskeslag. Netop i det øjeblik eksploderede huset.